

KAM ZMIZLA TORTA?

Kresťanstvo v takmer komixovom vydaní – ako to vyzerá v praxi? – je to aj náš prípad?

K čomu prirovnám naše praktické kresťanstvo a k čomu ho pripodobním? Podobá sa...

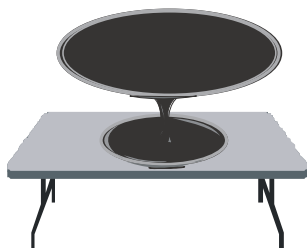
Podobá sa veľkej torte, tróniacej na krásnom podstavci, s čerešničkou na vrchu... Vlastne – nie úplne. Vidím to nejak takto:

Kdesi dole je pevný základ – a tým je VIERA:

Bez viery je kresťanstvo neuskutočniteľné. Ježiš priniesol informácie, ktoré podstatne menia pohľad na svet. Životný štýl, ku ktorému nás Ježiš pozýva, je bez viery v tieto informácie bláznivý a neprirodzený. Ak neuveríme a *napriek tomu* sa snažíme byť kresťanmi, tak sa snažíme o niečo, čomu v srdci neveríme, snažíme sa ísť proti svojmu najhlbšiemu presvedčeniu – a to je čertovsky ťažké. Vlastne, je to nemožné. Naopak, ak uveríme – potom je Ježišova Cesta *jediná možná*, jediná rozumná, logická... a všetko ostatné pripadá bláznivé...

Na stôl teraz môžeme položiť PODNOS:

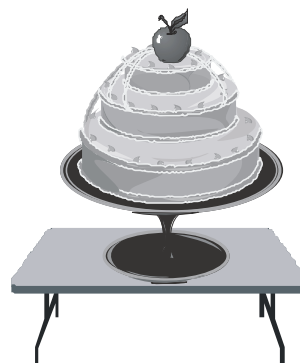
Myslím, že týmto podnosom je Starý zákon s jeho morálnymi princípmi: nekonať zlo, neublížovať... Byť jednoducho dobrým človekom. Nekradnúť, neublížovať, nepodvádzať,... Bez tohto základu je Evanjelium neuskutočniteľné. Veď ako môže ísť dohromady láska a zlo v jednom jedinom srdci? A tak kým sa radikálne nerozhodneme zanechať každé zlo, nemôžeme sa vybrať na Cestu za Ježišom. Toto povedal Ježiš onomu bohatému mladíkovi...

A teraz prichádza TORTA:

Tortou je to hlavné: **EVANJELIUM**. Nový život, založený na láske: Láska k bratom a sestrám v komunite, kde sa stávame jedným telom a jednou dušou. Láska k ostatným ľuďom, všetkým, ktorí potrebujú pomoc, podporu – slova, skutkov, peňazí... A nakoniec láska aj k ľuďom zlým, k nepriateľom... Toto je to hlavné, podstatné. Práve v tejto láske sa zbožšťujeme, ona je spásou, ona je Nebom!

Na tortu nakoniec patrí ČEREŠNIČKA:

Tou sú zvyky a tradície Božieho ľudu, ktoré časom vznikli, niektoré skôr, niektoré neskôr... Napríklad to, že v piatok sa postíme na znak pokánia a v nedeľu slávime zmŕtvychvstanie... Dobrým príkladom je 5 cirkevných prikázaní.

Takto nejakoby to teda malo vyzeráť:

- VERIACI človek, ktorý celým srdcom uveril Ježišovmu Evanjeliu,...
- ktorý preto radikálne a rázne ZANECHAL každé zlo,...
- zmyslom svojho života urobil SLUŽBU a LÁSKU...
- a spoločne tento nový život slávi, žije a uskutočňuje v spoločenstve Bratov a sestier – v Cirkvi!

No a ako to vyzerá v praxi?

V praxi sa z toho ako prvé stráca VIERA. V praxi väčšina z nás neprešla nikdy v živote obrátením. V srdci veríme tomu, čo svet okolo nás – a navonok sa snažíme, proti svojej vôli a presvedčeniu, viac, alebo menej horlivo, zachovávať aspoň niečo, čo by v nás vyvolalo pocit, že sme kresťanmi. Čo to ale bude?

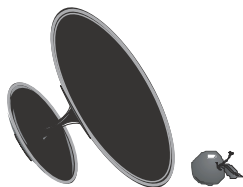
Desatoro? No, to ešte ide. Nezabýjať – to sa ešte dá. Nekradnúť? No, občas si niečo potiahneme z roboty, občas štát obtiahneme na daniach, občas na čiernej robote – ale v základe sa aspoň tvárimo, že nikoho neokrádame. Smilstvo? No... to už sa dnes tak neberie, takže to dajme stranou... Ale v zásade áno, v zásade sme presvedčení, že Desatoro viac-menej dodržiavame...

Evanjelium? Služba, rozdávanie, láska k nepriateľom, kladenie života z lásky? To už je priveľa. To je nad naše sily

a nad naše presvedčenie... Takže Evanjelium dáme stranou úplne. Tvárimo sa, že nejestvuje...

No ostáva ešte čerešnička. Ísť v nedeľu do kostola, v piatok si namiesto mäsa dať niečo iné, raz do roka sa vyspovedať (aspoň formálne) – to vari aj zvládame. Ráno a večer odrecitovať modlitbu (niečo krátke) – to tiež zvládame. Horlivejší možno pridajú ešte niečo čítania Biblie, stretko, kde sa príjemne pokecá... to sa dá, to hej!

Výsledok potom vyzerá takto:

- Dost' pochumlaný podnos,...
- čerešnička,...
- torta v ťahu,...
- a stôl tiež...

Neveríte? Len si vypočujte mantru tradičných katolíkov:

„Nikoho som nezabíľ, nikoho som neokradol (= desatoro, hoci zoškrtané), do kostola chodím, modliť sa modlím (= čerešnička)“

Lenže kde je Evanjelium? Väzni, hladujúci, ohlasovanie, obeta, dokonca láska k cudzím, ku zlým, k nepriateľom? Kde

je komunita, kde sú všetci jedno a všetko je spoločné, aj keď navonok je to akoby súkromné? Kde? Nikde...

Je to aj náš prípad? Hmmm, **spomeňte si na svoju poslednú spoveď:**

- Určite ste sa vyspovedali, ak ste neboli v kostole, alebo ste sa nesústredene modlili, alebo ste sa v piatok nepostili.
- Určite ste spomenuli aj to, ak ste niekomu ublížili hnevom, zlobou, ak ste niečo ukradli a podobne.
- Ale spovedali ste sa napríklad z nedostatku lásky k nepriateľom? Z toho, že ste neslúžili chudobným a biednym, väzňom, bezdomovcom, hladujúcim a iným toľko, koľko by sa dalo? Že ste netvorili s ostatnými bratmi a sestrami vo farnosti skutočnú rodinu, že s nimi nie ste jeden? Že ste nehlásali radostnú zvesť a nevydávali svedectvo toľko, koľko ste mohli? Spovedali ste sa niekedy z týchto vecí? Vážne áno?
- A boli pre Vás všetky tieto veci normálne, prirodzené, samozrejme, jediné logické a jediné zodpovedajúce Vášmu najhlbšiemu presvedčeniu? Alebo sa do toho musíte nútiť, vykrúcate sa, vyhovárate sa, že ste „slabí a krehkí ľudia“ a podobne?

Odpovede na tieto otázky sú odpoveďou na to, či aj my patríme do skupiny „prázdnych podnosov s čerešničkou“, alebo nie...

Váš Inky

Referencie:

úvahy 281, 282, 285